

Nr 228.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till lag om försäkringsrådet; given Stockholms slott den 14 april 1917.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om försäkringsrådet.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Oscar von Sydow.

Förslag

till

L a g**om försäkringsrådet.**

Häri genom förordnas, som följer:

1 §.

Försäkringsrådet skall bestå av minst sju ledamöter.

Två av ledamöterna skola representera arbetsgivarna och två arbetarna. Dessa ledamöter jämte tre suppleanter för en var av dem förordnas av Konungen för två år i sänder efter förslag, som avgivas på sätt nedan stadgas.

Övriga ledamöter, av vilka en skall vara rådets chef, utnämnas omedelbart av Konungen. Minst två av dem skola vara lagkunniga män, vilka fullgjort vad författningarna föreskriva dem, som må nyttjas uti domarämbeten.

2 §.

Förslag till ledamöter och suppleanter, som skola representera arbetsgivarna, må avgivas av förening av arbetsgivare med minst ett-hundra medlemmar, och förslag till ledamöter och suppleanter, som skola representera arbetarna, av förening av arbetare med minst tiotusen medlemmar.

Därjämte må förslag till representanter för arbetsgivarna eller för arbetarna avgivas av landsting och stadsfullmäktige i stad, som icke deltagar i landsting, samt av hushållningssällskap och auktoriserade handelskammare ävensom av annan korporation eller förening, vilken Konungen, efter därom av försäkringsrådet gjord framställning, finner böra tillerkännas rätt att avgiva sådant förslag.

Förslag, som ovan sägs, bör upptaga minst dubbelt så många personer som de, vilka skola med ledning av förslaget förordnas till

ledamöter och suppleanter. Har förslag ej avgivits, varde förordnande ändock av Konungen utfärdad.

3 §.

Ledamot eller suppleant, som i 1 § andra stycket avses, skall vara svensk medborgare och hava uppnått tjugufem års ålder. Ej må befattningen innehavas av den,
som står under förmynderskap,
som är i konkurstillstånd, eller vars egendom, utan att vara avträd till konkurs, förvaltas för borgenärens räkning,
som förklarats förlustig medborgerligt förtroende eller ock är ställd under framtiden eller tilltalad av allmän åklagare för brott, som kan medföra dylik påföljd, eller
som blivit dömd ovärdig att nyttjas i rikets tjänst eller att föra annans talan inför rätta.

4 §.

Har ledamot eller suppleant, som i 1 § andra stycket avses, åtagit sig uppdraget, äge han ej att varda därifrån entledigad, med mindre särskilda omständigheter därtill föranleda. Avsägelse av uppdraget prövas av Konungen.

Avgår ledamot eller suppleant, förordnar Konungen för återstående delen av den tid, för vilken den avgångne varit förordnad, annan ledamot eller suppleant.

5 §.

Skulle ledamot, som i 1 § andra stycket omförmäles, vid sammanträde utebliva eller finnas vara av jäv hindrad att tjänstgöra, och kan ej suppleant tillkallas, äger försäkringsrådet utse lämplig person att vid det tillfället träda i den uteblivne eller jävige ledamotens ställe.

6 §.

Ärenden, som enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete skola behandlas av försäkringsrådet, prövas och avgöras av fem ledamöter, så ock av fyra, där de äro om slutet ense. Av dessa ledamöter skall en vara representant för arbetsgivarna och en för arbetarna samt de övriga vara ledamöter, som avses i 1 § tredje stycket, och bland dem minst en vara lagfaren.

I behandling av viktigare ärende, som i första stycket är nämnt, eller ärende av allmän betydelse, skola deltaga minst sju ledamöter, av vilka två skola vara representanter för arbetsgivarna och två representanter för arbetarna, samt av de övriga minst två vara lagfarna.

7 §.

Närmare föreskrifter om avgivande av förslag, som i 2 § sägs, och om försäkringsrådets verksamhet meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1918, dock att förslag, varom i 2 § stadgas, första gången skola avgivas under år 1917.

*Utdrag av protokollet över civilärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 9
mars 1917.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anförde departementschefen, statsrådet von Sydow, följande:

I lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete förutsättes inrättandet från ingången av år 1918 av ett för hela riket gemensamt försäkringsråd; och enligt 5 § av nämnda lag skola grunderna för rådets organisation och verksamhet bestämmas av Konung och riksdag.

Sedan kommittén för verkställande av utredning och avgivande av förslag angående införande av obligatorisk sjukförsäkring av arbetare m. m. (den s. k. socialförsäkringskommittén), dock med undantag av kommitténs särskilda ledamöter, den 11 oktober 1916 avgivit infortrat underdånigt utlåtande angående försäkringsrådets organisation och verksamhet, har Kungl. Maj:t uti den till riksdagen den 13 januari innevarande år avlåtna propositionen angående statsverkets tillstånd och

behov i punkterna 61 och 62 under sjätte huvudtiteln föreslagit riksdagen att dels godkänna framlagt förslag till ordinarie avlöningsstat för försäkringsrådet ävensom till allmänna villkor och bestämmelser för åtnjutande av avlöningsförmåner å samma stat, dels från och med år 1918 uppföra ett ordinarie anslag till försäkringsrådet, dels ock å extra stat för samma år anvisa anslag för upprätthållande av rådets verksamhet m. m.

I mitt yttrande till statsrådsprotokollet den 13 januari 1917 lämnade jag en utredning angående grunderna för försäkringsrådets organisation och verksamhet. Då emellertid rådet skall utgöra sista instans i frågor rörande tillämpning av lagen den 17 juni 1916, lära nämnda grunder böra genom särskild lag fastställas. Ehuru vissa skäl synas tala för att låta därmed anstå till dess rådet blivit tillsatt och erfarenhet vunnits om dess verksamhet, har jag därför låtit utarbета förslag till lag i ämnet; och ber jag att nu få underställa detta förslag Kungl. Maj:ts prövning.

Beträffande innehållet i nämnda lagförslag får jag, under hänvisning i övrigt till förenämnda utredning, meddela följande.

1 §.

I mitt yttrande till statsrådsprotokollet den 13 januari 1917 anförde jag, att det med hänsyn till de mångskiftande frågor, som kunde bliva föremål för rådets behandling, givetvis erfordrades, att rådet ägde tillgång till sakkunskap inom olika fack, särskilt inom medicinens, försäkringsteknikens, ingenjörsteknikens och juridikens områden. Då emellertid försäkringsrådets huvudsakliga uppgift bleve att såsom högsta instans avgöra besvärsmål, måste särskild vikt läggas därpå, att bland de nämnda områdena av fackinsikter den juridiska sakkunskapen städse bleve representerad inom rådet. I anslutning till vad socialförsäkringskommittén föreslagit, syntes mig fördenskull böra stadgas, att — frånsett representanterna för arbetsgivare och arbetare — två av rådets övriga medlemmar skulle hava fullgjort vad författningarna föreskriva dem, som uti domarämbeten må nyttjas. Däremot ansåg jag det icke vara erforderligt eller ens lämpligt att föreskriva, att någon av rådets ledamöter skulle äga speciell sakkunskap inom något annat bestämt angivet fack. Tillgång till erforderlig sakkunskap, i den mån den ej funnes företrädd inom rådet, syntes nämligen i varje särskilt fall böra beredas detsamma antingen genom tillkallande av en i frågan speciellt sakkunnig för att med yttranderätt närvara vid rådets förhandlingar eller ock genom infordrande av skriftligt utlåtande från sådan sakkunnig. Då det vidare vore av vikt, att de intressen, som företräddes

av arbetsgivare och arbetare, bleve någorlunda fylligt representerade inom rådet, ansåg jag antalet representanter för arbetsgivare och arbetare icke böra bestämmas till lägre antal än fyra, därav två av vardera kategorien.

Vidare framhöll jag, att man för bedömandet av det erforderliga antalet medlemmar av försäkringsrådet måste söka redan på förhand göra sig en föreställning om den arbetsmängd, som kunde komma att falla på rådet. Efter att hava lämnat en redogörelse härutinnan, föreslog jag, att å ordinarie stat skulle uppföras en ordförande och chef, vilken enligt mitt förslag borde benämnas president, två försäkringsråd, två representanter för arbetsgivare och två representanter för arbetare. Därjämte förordade jag, att ett försäkringsråd skulle upptagas å extra stat. Mitt förslag vann jämväl Kungl. Maj:ts bifall.

I överensstämmelse härmed har föreslagits ett lagstadgande av innehåll, att försäkringsrådet skall bestå av minst sju ledamöter, därav två skola representera arbetsgivarna och två arbetarna, varjämte av övriga ledamöter en skall vara rådets chef och två skola hava fullgjort vad författningarna föreskriva dem, som uti domarämbeten må nyttjas.

På sätt jag yttrade till statsrådsprotokollet den 13 januari 1917, torde arbetsgivare- och arbetarerepresentanter böra av Kungl. Maj:t förordnas för en tid av två år. Innan sådant förordnande äger rum, böra dock intresserade parter sättas i tillfälle att, på sätt jag blir i tillfälle ytterligare beröra, hos Kungl. Maj:t föreslå representanter i rådet. Ett dylikt förfaringssätt är jämväl enligt nådig kungörelse den 31 december 1912 (svensk författningssamling nr 384) föreskrivet beträffande motsvarande representanter i sociala rådet och fanns jämväl upptaget i de till 1910 och 1911 års riksdagar framlagda förslagen till lag om särskild domstol i vissa arbetstvister. Motsvarande förfarande har jämväl förordats i det av socialstyrelsen den 13 juli 1916 framlagda förslaget rörande dylik domstol.

För varje arbetsgivare- eller arbetarerepresentant torde böra utses tre suppleanter. I den blivande arbetsordningen för rådet synes lämpligen kunna inrymmas föreskrift om den ordning, i vilken dessa suppleanter skola inkallas till tjänstgöring.

För belysande av frågan om intresserade parters förslagsrätt i fråga om arbetsgivare- eller arbetarerepresentant eller suppleant för sådan, ber jag få erinra, att enligt 1911 års förslag till lag om särskild domstol i vissa arbetstvister — till vilket förslag socialstyrelsen i sin skrivelse den 13 juli 1916 härutinnan anslutit sig — förslag för tillsättande

av dylik representant och suppleant skulle avgivas av arbetsgivareförening, omfattande minst etthundra arbetsgivare, samt av fackförening, fackförbund eller annan dylik förening av arbetare, omfattande minst tiotusen arbetare.

I föreliggande fråga har socialförsäkringskommittén i sitt utlåtande den 11 oktober 1916 anfört följande:

»För avgivande av förslag för tillsättande av de ifrågavarande representanterna torde, i analogi med motsvarande förhållanden vid tillsättandet av det sociala rådet och den föreslagna arbetsdomstolen, böra anlitas sådana sammanslutningar av intresserade, som omfatta större intresseområden och i övrigt kunna anses äga tillräckliga kvalifikationer. Med hänsyn till beskaffenheten av rådets uppgifter och till önskvärldheten av att erhålla förslag från korporationer inom så många arbetsområden som möjligt av dem, som omfattas av olycksfallsförsäkringslagen, synas förslag böra kunna avgivas, icke allenast, såsom enligt förslaget till arbetsdomstol, av arbetsgivareföreningar med minst etthundra och av arbetareorganisationer med minst tiotusen medlemmar, utan även av hushållningssällskapen och handelskamrarna samt därjämte, i analogi med danska lagens motsvarande bestämmelser, av andra liknande föreningar eller korporationer, som av Kungl. Maj:t, efter därom av försäkringsrådet gjord framställning, finnas böra tillerkännas förslagsrätt.»

I mitt yttrande till statsrådsprotokollet den 13 januari 1917 framhöll jag, att för ernående av de största garantier för att de intresserade parterna, arbetsgivare och arbetare, skulle bliva på bästa sätt representerade i rådet, arbetsgivar- och arbetarsammanslutningar, i analogi med vad som vore fallet beträffande sociala rådet, borde få hos Kungl. Maj:t föreslå en eller flera representanter i rådet jämte suppleanter för dem. I överensstämmelse härmed synes förslagsrätt i nämnda hänseende böra tillkomma föreningar av arbetsgivare och arbetare av sådan omfattning, som ifrågasatts skola medföra förslagsrätt i fråga om vissa ledamöter i arbetsdomstolen. Därigenom komma att till de i förevarande avseende behöriga hänföras alla nu befintliga mera betydande föreningar av arbetsgivare eller arbetare.

Emellertid torde, på sätt av socialförsäkringskommittén framhållits, förslagsrätten böra utsträckas jämväl till andra slag av korporationer. Arbetsdomstolens kompetensområde är avsedd att omfatta uteslutande tvister, i vilka arbetsgivare- och arbetareintressen stå stridiga mot varandra. Detta är ej i samma grad fallet beträffande försäkringsrådet, varför förslagsrätt lämpligen synes kunna tillerkännas jämväl korporationer, i vilka båda de nämnda intressena äro representerade. Med hänsyn jämväl till önskvärldheten att erhålla förslag från så många intresserade korporationer som möjligt, vill jag därför, i huvudsaklig anslutning till socialförsäkringskommitténs utlåtande, förorda, att förslag till represen-

tanter för arbetsgivare och arbetare skall kunna avgivas av landsting och stadsfullmäktige i stad, som icke deltagar i landsting, samt av hushållningssällskap och auktoriserade handelskammare ävensom av annan korporation eller förening, som av Konungen, efter därom av försäkringsrådet gjord framställning, finnes böra tillerkännas sådan rätt.

Med den ställning, försäkringsrådet skulle erhålla, synes Kungl. Maj:t ej böra vara bunden att vid utseende av arbetsgivare- eller arbetarerepresentant hålla sig inom de avgivna förslagen.

Avgivet förslag torde böra upptaga minst dubbelt så många personer, som skola med ledning av förslaget förordnas till ledamöter och suppleanter. Därest förslag ej inkommit, torde Kungl. Maj:t böra äga att, oberoende därav, förordna sakkunniga personer, vilka må anses representera den sida, varifrån förslag ej avgivits. Det synes böra tillkomma Kungl. Maj:t att meddela de närmare föreskrifter, som beträffande sättet för förslagens avgivande äro av nöden. Stadgande i sistnämnda hänseende är infört i 7 §.

De omständigheter, vilka böra utgöra hinder för ledamotskap av rådet i vad angår arbetsgivare- och arbetarerepresentanter samt suppleanter för dem, äro i förslaget upptagna i huvudsaklig överensstämmelse med vad om andra offentliga förtroendeuppdrag gäller. För att undvika obehöriga rubbningar av rådets sammansättning torde det böra såsom en medborgerlig skyldighet åläggas en var, som åtagit sig uppdraget såsom ledamot eller suppleant och blivit därtill förordnad, att fullgöra detsamma, såvida icke omständigheter kunna åberopas, vilka av Kungl. Maj:t prövas böra lända honom till befrielse.

På det att ej brist på suppleanter må uppkomma eller rubbning uppstå i den tur, som bör finnas bestämd för deras inträde i tjänstgöring, har upptagits ett stadgande av innehåll, att vid ledamots eller suppleants avgång före den bestämda tidens utgång annan skall i den avgångnes ställe utses för den återstående tiden. Därvid torde förut avgivna förslag kunna tjäna till ledning. I vissa fall torde det dock bliva erforderligt att från vederbörande infordra nytt förslag.

Skulle ledamot, representerande arbetsgivare eller arbetare, utebli från försäkringsrådets sammanträde eller finnas av jäv vara hindrad att tjänstgöra och kan ej suppleant tillkallas, torde försäkringsrådet böra äga utse annan lämplig person att träda i nämnda ledamots ställe. Givetvis skall den tillkallade därvid företräda samma sida, som den hindrade.

6 s. Beträffande sättet för behandlingen av ärendena inom försäkringsrådet yttrade socialförsäkringskommittén i sitt utlåtande den 11 oktober 1916, att en fördelning av besvärsmålen handläggning på byråer antagligen komme att bli erforderlig. Vid målen behandling syntes i allmänhet 5 ledamöter av rådet böra delta. Av dessa skulle alltid en vara representant för arbetsgivarna och en för arbetarna. De övriga tre skulle vara dels rådets ordförande och dels två råd, av vilka den ene självfallet skulle vara chefen för den byrå, till vars föredragning målen hörde.

Vidare yttrade kommittén i denna del bland annat följande:

»Vid en dylik fördelning av ärendena skulle ordföranden komma att delta i samtliga förekommande frågors behandling och avgörande. Då det emellertid syntes vara av vikt, att rådets ordförande icke för mycket belastas med obetydligare ärenden, utan i stället i största möjliga utsträckning beredes tillfälle att ägna sin uppmärksamhet åt de uppgifter av allmännare betydelse, som jämväl åligga rådet, ävensom åt sådana spörsmål, som beröra andra försäkringsgrenar eller ankomma på honom i hans egenskap av rådets chef, har ansetts, att rådet bör vara beslutfört i fråga om besvärsmål, då fyra ledamöter delta i beslutet, därest de äro ense. Härigenom skulle ordföranden befrias från skyldigheten att delta i avgörandet av enklare mål, som ej föranleda någon meningsskiljaktighet vid avgörandet. Att, i analogi med vad som gäller t. ex. för hovrätterna för beslutföret, allenast fordra, att tre av fyra i beslutet deltagande ledamöter skola vara ense, torde däremot icke vara lämpligt. Det har nämligen syntes vara av vikt, att en arbetsgivare- eller en arbetarrepresentant ensam skulle kunna påfordra tillkallandet av den femte ledamoten.

I allmänhet bör rådet i sin helhet vara närvarande vid behandlingen av mål av allmän betydelse, ärenden rörande personalens och rådets ekonomi m. fl. ärenden, som icke äro att anse såsom besvärsmål.»

I mitt yttrande till statsrådsprotokollet den 13 januari 1917 in-skränkte jag mig till allenast några antydningar rörande huvudgrunderna för ärendenas behandling, då de mera detaljerade föreskrifterna i sådant hänseende syntes böra göras beroende av någon tids erfarenhet. Det torde jämväl ankomma på Kungl. Maj:t att därom utfärda särskild arbetsordning.

I mitt berörda yttrande framhöll jag emellertid i denna del, att behandlingen av besvärsmål, i enlighet med vad kommittén föreslagit, borde företagas av minst fem ledamöter av rådet, dock att rådet borde få anses beslutfört, då fyra ledamöter deltog i beslutet och de vore ense. En representant för arbetsgivarna och en representant för arbetarna skulle alltid förekomma bland de i handläggningen deltagande medlemmarna.

I den mån så bleve erforderligt, anförde jag vidare, borde ledamöterna av rådet vid behandlingen av besvärsmål kunna arbeta på särskilda avdelningar, dock under iakttagande av vad nyss sagts om beslutförhet. Rådet i sin helhet syntes emellertid böra vara närvarande vid behandlingen av sådana besvärsmål och tvister, vilka vore av mera invecklad natur eller av prejudicierande betydelse. I samma ordning borde även behandlas ärenden, som av rådet omedelbart upptoges till prövning utan föregående besvär, samt i övrigt ärenden av mera allmän beskaffenhet ävensom ärenden rörande rådets personal och ekonomi m. m.

Uti föreliggande förslag har jämväl upptagits stadganden i huvudsaklig överensstämmelse med vad jag sålunda yttrat, dock med viss modifikation i fråga om rådets sammansättning vid handläggningen av viktigare ärenden.

Såsom jag förut antytt, förutsätter lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete, att försäkringsrådet skall träda i full verksamhet från och med ingången av år 1918. Med hänsyn härtill lärer den av mig föreslagna lagen angående försäkringsrådet böra träda i kraft vid samma tidpunkt. För att detta skall kunna ske, erfordras emellertid föreskrift, att förslag till arbetsgivare- och arbetare-representanter första gången skola avgivas redan under år 1917.

Lagens ikraft-trädande.

Departementschefen uppläste härefter ifrågavarande lagförslag, vilket var av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, och hemställde, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 rege- ringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter bi- trädde hemställen täcktes Hans Maj:t Konungen i nåder lämna bifall.

Ur protokollet:

Carl Stålhammar.

*Bilaga.***Förslag**

till

L a g

om försäkringsrådet.

Härigenom förordnas, som följer:

1 §.

Försäkringsrådet skall bestå av minst sju ledamöter.

Två av ledamöterna skola representera arbetsgivarna och två arbetarna. Dessa ledamöter jämte tre suppleanter för en var av dem förordnas av Konungen för två år i sänder efter förslag, som avgivas på sätt nedan stadgas.

De övriga ledamöterna utnämnas omedelbart av Konungen. Av dem skall en vara rådets chef och två vara lagkunniga män, vilka fullgjort vad författningarna föreskriva dem, som må nyttjas uti domarämbeten.

2 §.

Förslag till ledamöter och suppleanter, som skola representera arbetsgivarna, må avgivas av förening av arbetsgivare med minst ett-hundra medlemmar, och förslag till ledamöter och suppleanter, som skola representera arbetarna, av förening av arbetare med minst tiotusen medlemmar.

Därjämte må förslag till representanter för arbetsgivarna eller för arbetarna avgivas av landsting och stadsfullmäktige i stad, som icke deltagar i landsting, samt av hushållningssällskap och auktoriserade handelskammare ävensom av annan korporation eller förening, som av Konungen, efter därom av försäkringsrådet gjord framställning, finnes böra tillerkännas rätt att avgiva sådant förslag.

Förslag, som ovan sägs, bör upptaga minst dubbelt så många personer, som skola med ledning av förslaget förordnas till ledamöter och suppleanter. Har förslag ej avgivits, varde förordnande ändock av Konungen utfärdat.

3 §.

Ledamot eller suppleant, som i 1 § andra stycket avses, skall vara svensk medborgare och hava uppnått tjugufem års ålder. Ej må befattningen innehavas av den,

 som står under förmynderskap,

 som är i konkurstillstånd, eller vars egendom, utan att vara avträdd till konkurs, förvaltas för borgenärens räkning,

 som förklarats förlustig medborgerligt förtroende eller ock är ställd under framtiden eller tilltalad av allmän åklagare för brott, som kan medföra dylik påföljd, eller

 som blivit dömd ovärdig att nyttjas i rikets tjänst eller att föra annans talan inför rätta.

4 §.

Har ledamot eller suppleant, som i 1 § andra stycket avses, åtagit sig uppdraget, äge han ej att varda därifrån entledigad, med mindre särskilda omständigheter därtill föranleda. Avsägelse av uppdraget prövas av Konungen.

Avgår ledamot eller suppleant, förordnar Konungen för återstående delen av den tid, för vilken den avgångne varit förordnad, med ledning av förut avgivet förslag, eller, därest nytt förslag finnes böra inforas, med ledning av detta, annan ledamot eller suppleant.

5 §.

Skulle ledamot, som i 1 § andra stycket omförmäles, vid sammanträde utebliva eller finnas vara av jäv hindrad att tjänstgöra, och kan ej suppleant tillkallas, äger försäkringsrådet utse lämplig person att vid det tillfället träda i den uteblivne eller jävige ledamotens ställe.

6 §.

Besvär och andra ärenden, som enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete skola behandlas av försäkringsrådet, prövas och avgöras av fem ledamöter, så ock av fyra, där de äro om slutet ense. Av dessa ledamöter skall en vara representant för arbetsgivarna och

en för arbetarna samt de övriga vara ledamöter, som avses i 1 § tredje stycket, och bland dem en hava fullgjort vad författningarna föreskriva dem, som må nyttjas uti domarämbeten.

Vid behandling av mål av synnerligen tvistig beskaffenhet ävensom av ärenden av allmän betydelse må, på sätt i särskild av Konungen utfärdad arbetsordning stadgas, flera ledamöter deltaga sålunda, att vid behandlingen tillkallas ytterligare en representant för arbetsgivarna och en för arbetarna, samt, där ej två av Konungen utnämnda ledamöter, som hava fullgjort vad författningarna föreskriva dem, som må nyttjas uti domarämbeten, redan deltaga i behandlingen, ytterligare en sådan ledamot.

Uppstå skiljaktiga meningar, gäller vad allmänna lagen stadgar angående omröstning till dom.

7 §.

Närmare föreskrifter om avgivande av förslag, som i 2 § sägs, och om försäkringsrådets verksamhet meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1918, dock att förslag, varom i 2 § stadgas, första gången skola avgivas under år 1917.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd måndagen den 26 mars 1917.

Närvarande:

Justitieråden GULLSTRAND,
VON SETH,
WEDBERG,
Regeringsrådet PLANTING-GYLLENBÅGA.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över civilärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 9 mars 1917, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat *förslag till lag om försäkringsrådet*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av assessorn i Svea hovrätt Gustaf Lindstedt.

I anledning av förslaget avgåvos följande yttranden:

Förslaget i dess helhet.

Justitierådet von Seth:

Förslaget angiver icke tydligt, vilken ställning försäkringsrådet är avsett att intaga vid avgörandet av sådana tvister, som det har att pröva.

Ej heller den avfattning, de rådet berörande stadgandena i lagen den 17 juli 1916 om försäkring för olycksfall i arbete erhöilo, lämnar någon ledning för nämnda frågas avgörande.

Däremot förekommo i ålderdomsförsäkringskommitténs betänkande åtskilliga uttalanden, som visa, att kommittén avsåg, att försäkringsrådet närmast skulle komma att intaga ställningen av en på särskilt sätt ordnad skiljenämnd.

Under ärendets fortsatta behandling inför Kungl. Maj:t och i riksdagen gjordes emellertid å andra sidan uttalanden, som, ehuru icke fullt tydliga, likväl låta förmoda, att kommitténs ovanberörda ståndpunkt icke vann obetingat godkännande, eller i varje fall, att frågan lämnades öppen i avvaktan på det slutliga ordnandet av rådets organisation och verksamhet.

Av departementschefens uttalande vid framläggandet av nu förevarande förslag synes framgå, att det närmast varit ställningen av domstol, som föresvävat honom. Det framhålles sålunda, att försäkringsrådets huvudsakliga uppgift skulle bliva, att såsom *högsta instans* avgöra *besvärsmål*, och att därför särskild vikt måste läggas därpå, att den *juridiska* sakkunskapen städse blir representerad inom rådet. På en sådan uppfattning tyder också, att man funnit sig icke behöva meddela några särskilda bestämmelser angående jäv för ledamöterna i försäkringsrådet, uppenbarligen av den anledningen, att man ansett allmänna lagens stadganden om domarjäv utan vidare bliva tillämpliga.

Å andra sidan är emellertid förslaget i vissa delar så avfattat, att av detsamma kunde synas framgå, att försäkringsrådet närmast avsetts skola erhålla karaktären av skiljenämnd. På en dylik avsikt tyder sålunda den i olika §§ förekommande beteckningen av vissa ledamöter såsom representanter för den ena eller andra sidan, en beteckning, som, under alla omständigheter föga tilltalande, skulle vara alldeles särskilt olämplig, om fråga vore om verkliga domare, på vilka ju framförallt måste ställas den ovillkorliga fordringen, att de med bortseende från alla intresseförhållanden skola med obrottslig oväld ägna sig åt prövningen av förekommande tvistefrågor. Av samma slag är även bestämmelsen i sista stycket av 6 § om sättet för åstadkommande av beslut inom försäkringsrådet vid fall av olika meningar, vilken bestämmelse ju skulle varit alldeles obehövligen, om försäkringsrådets egenskap av domstol stått fullt klar för förslagets författare.

En följd av den påpekade oklarheten i förslaget är, att detsamma icke lämnar någon ledning för avgörandet, huruvida sådana i allmän lag beträffande domstolar och domare meddelade bestämmelser som till exempel de i 1 kap. 6 och 7 §§ rättegångsbalken om hinder på grund av släktskap för vissa personer att samtidigt vara ledamöter i samma domstol och om skyldighet att avlägga domareed eller i 21 kap. rättegångsbalken om befogenhet och skyldighet för domstol att förplikta tappande part att ersätta vederpartens kostnader å målet o. s. v. skola äga tillämplighet jämväl i fråga om försäkringsrådet. Vad särskilt angår kostnadsfrågan, torde, även om, på sätt jag längre fram kommer att vidare beröra, av

stadgandet i 23 § av lagen om försäkring för olycksfall i arbete följer, att ersättning till vittnen och sakkunniga från klagande parter sida icke behöver ifrågakomma, densamma icke komma att sakna varje betydelse, då givetvis särskilt de försäkrade kunna få vidkännas andra utgifter, såsom till hjälp med besvärsskrifters författande och dylikt, vilka utgifter synas böra ersättas dem, om vederbörande försäkringsinrättning av försäkringsrådet finnes hava felaktigt avgjort den föreliggande tvisten. Även frågan i vad ordning försäkringsrådets beslut i sådana fall, då densamma innebära ett avgörande av tvist mellan varandra motstående parter, skola kunna bringas till verkställighet, lärer vara beroende av, om densamma är att betrakta som domstol eller såsom skiljenämnd.

Otvivelaktigt synes mig vara, att förslaget bör undergå någon omarbetning till undanröjande av den av mig berörda oklarheten.

I vilken riktning en sådan omarbetning bör gå, kan ju vara föremål för olika meningar. Mig synes emellertid övertvägande skäl tala för, att den bör leda därtill, att försäkringsrådet uttryckligen erhåller karaktären av en verklig domstol. Dels får det ju att i stor utsträckning avgöra rena civila tvistefrågor och dels torde endast på denna väg erforderlig auktoritet kunna beredas åt dess avgöranden och dessa hava utsikt att i allmänhetens uppfattning komma att få den karaktär av prejudikat, som det givetvis är avsikten att de skola erhålla.

För detta ändamål synas dels vissa ändringar böra företagas i avfattningen av redan förefintliga §§ samt dels efter nuvarande 6 § böra inskjutas en ny § av innehåll, att i de hänseenden, uti vilka icke särskilda bestämmelser meddelas i den föreslagna lagen eller i lagen om försäkring för olycksfall i arbete, vad i allmänhet är i lag stadgat om domstolar och domare skall i tillämpliga delar äga motsvarande giltighet i avseende å försäkringsrådet och dess ledamöter, i samband varmed omförmälda stadgande i sista stycket av 6 § bör utgå. De huvudsakligaste av de bestämmelser i rättegångsbalken, som utöver de förut berörda i 1, 13, 21 och 23 kapitlen härigenom skulle bliva tillämpliga i avseende å försäkringsrådet, innefattas i 1 kap. 9, 11 och 12 §§, i den mån de ännu gälla, samt i delar av 14, 15, 17, 20 och 24 kapitlen och angå sättet för talans utförande m. m., rättegångsombud, laga bevis, förlikningar samt rättens utslag och dom. För försäkringsrådets ledamöter skulle en särskild förmån vinnas därutinnan, att de icke skulle kunna stämmas av enskild part för fel eller brott i ämbetet.

Skulle den av mig nu uttalade uppfattningen icke vinna avseende, lärer i varje fall bliva nödvändigt att på något ställe i den föreslagna

lagen införa bestämmelser om jäv för ledamöterna i försäkringsrådet, därvid förebild i viss mån torde kunna hämtas från stadgandet i 4 § av lagen den 28 oktober 1887 om skiljemän. Även frågan om befogenhet för försäkringsrådet att i samband med avgörandet av mål, som hava karaktären av civila tvister mellan varandra motstående parter, tillerkänna vinnande part gottgörelse för kostnader å målet synes under angivna förutsättning böra lösas genom en uttrycklig bestämmelse i den föreslagna lagen.

I samband med vad jag nu anfört anser jag mig böra beröra även ett annat hänseende, i vilket förslaget enligt mitt förmenande tarvar ett fullständigande. Enligt 23 § i lagen om försäkring för olycksfall i arbete äger försäkringsrådet att, till utredning i ärende rörande tillämpning av någon i nämnda lag given bestämmelse, låta vid allmän domstol avhöra vittnen eller sakkunniga. Vare sig man beslutar sig för att åt försäkringsrådet giva ställningen av verklig domstol eller ej, får väl av nämnda stadgande anses följa, att rådet icke självt bör befatta sig med avhörandet av vittnen. Det torde vara så mycket viktigare att fasthålla detta, som, om nämnda antagande är riktigt, därav blir en följd, att parter inför försäkringsrådet komma att befrias från skyldigheten att vidkännas kostnaden för den utredning genom vittnen, som kan ifrågakomma. Då det är försäkringsrådet, som påkallar vittnesförhöret, måste naturligtvis, om ej annat uttryckligen föreskrives, rådet i första hand av den domstol, som håller förhöret, förpliktas att gottgöra vittnena för inställelsen, och till följd av stadgandet i 33 § av ovannämnda lag, att försäkringsrådets beslut meddelas kostnadsfritt, lär rådet sakna befogenhet att ålägga den ena eller andra parten att till rådet återgälda vad det sålunda nödgats utgiva. Vad nu anförts gäller jämväl ifråga om avhörandet av sakkunniga, likvisst med det icke oväsentliga undantaget, att det på grund av åtskilliga under förarbetena gjorda uttalanden måste anses av lagstiftaren förutsatt såsom en självfallen sak, att försäkringsrådet jämväl äger inför sig höra sakkunniga, i den mån detta kan ske utan att de sakkunniga avfordras edgång. I vilket fall som helst lär det vara försäkringsrådet, som skall tillkalla de sakkunniga och som får vidkännas de kostnader, som kunna uppstå för deras hörande. I de fall då rådet begagnar sig av sin befogenhet att utan klagan upptaga ärende, som ligger under dess kompetens, skulle ju förövrigt en annan ordning överhuvudtaget näppeligen vara tänkbar.

Försäkringsrådet komme emellertid härigenom att bliva i stort sett absolut enväldigt i fråga om den utredning, som skulle komma att ligga till grund för dess beslut.

Nu är ju dock förhållandet, att, på sätt jag förut haft tillfälle beröra, försäkringsrådet kommer att få avgöra en säkerligen ganska talrik grupp rent civila tvistemål, som, om ej stadgandet i första stycket av 33 § i lagen om försäkring för olycksfall i arbete funnits, enligt sakens natur skolat avgöras av de allmänna domstolarna. Vid rättegång inför dylik domstol är det emellertid parterna, som i huvudsak äro de bestämmande i fråga om den utredning, som å vardera sidan skall förebringas.

Det kan ifrågasättas, om icke hänsynen till parterna kräver, att även i mål, som skola avgöras av försäkringsrådet, åt dem inrymmas ett visst inflytande i avseende å den utredning, som skall förebringas, och att i sådant hänseende en uttrycklig bestämmelse får inflyta i förevarande lagförslag. Betydelsen härav framgår bäst, om man tänker på de säkerligen icke fåtaliga tvister, som komma att uppstå mellan vederbörande försäkringsinrättningar och de försäkrade ifråga om tillämpningen av bestämmelserna i 24 och 25 §§ av lagen om försäkring för olycksfall i arbete. Det skulle säkerligen hos vederbörande parter komma att väcka en viss känsla av rättsosäkerhet, om de skulle vara berövade varje laglig bestämmanderätt över den utredning, som skulle förekomma i dylika mål.

De fördelar i kostnadshänseende, som följa därav, att det är försäkringsrådet, som har att ombesörja erforderliga förhör med vittnen och sakkunniga, behöva icke därigenom uppgivas.

Det kunde ju t. ex. någonstades i nu förevarande lag stadgas, att, om i besvärsmål, som är anhängigt hos försäkringsrådet, part påkallar förhör med vittne eller sakkunnig, försäkringsrådet skall ombesörja förhörets hållande, därest rådet icke finner uppenbart, att den omständighet, om vilken förhöret äskas, saknar varje betydelse i målet.

Även om det får förutsättas, att försäkringsrådet utan ett dylikt uttryckligt stadgande i regel skulle komma att sörja för, att utredningen erhåller nödig fullständighet, lärer den garanti för åtnjutande från parternas sida av vanliga rättegångsförmåner, som ligger i ett stadgande av den innebörd jag föreslagit, icke böra saknas.

1 §.

Justitieråden *von Seth* och *Wedberg* samt regeringsrådet *Planting-Gyllenbåga*:

Förslaget förutsätter, att antalet ledamöter i försäkringsrådet skall kunna ökas över sju.

Därest sådan ökning avser att rådet må kunna arbeta å mer än två avdelningar samtidigt, måste givetvis tillses att för varje avdelning finnes en representant för arbetsgivarna, en för arbetarna och en lagfaren ledamot. Förslaget tager emellertid icke hänsyn härtill, då det fixerar antalet av nämnda ledamöter till två av vart slag. Någon jämkning i avfattningen lärer alltså böra vidtagas så att det blir klart, att antalet två är ett minimum.

Lagrådet:

Då det synes vara avsett, att försäkringsrådets chef kan vara en av de lagkunnige män, som omedelbart utnämnas till ledamöter i rådet, torde sista punkten i §:n böra erhålla sådan avfattning, att detta tydligt utmärkes.

6 §.

Justitieråden *Gullstrand* och *Wedberg* samt regeringsrådet *Planting-Gyllenbåga:*

Förevarande lagrum bör beträffande avfattningen ansluta sig till lagen om försäkring för olycksfall i arbete, i vilken lag uttrycket »ärende» omfattar allt vad som enligt 33 § i lagen utgör föremål för försäkringsrådets prövning, evad denna prövning är föranledd av besvär eller av framställning eller beror av försäkringsrådets omedelbara ingripande. Det synes fördenskull önskligt att i nu förevarande § måtte talas blott om ärenden, ej tillika om besvär eller mål.

Andra stycket lämnar även eljest i flera hänseenden rum för anmärkning. Någon jämkning i avfattningen torde sålunda böra ske till utmärkande av att detta stycke liksom det första angår endast sådana ärenden, som skola behandlas av försäkringsrådet enligt nyssnämnda lag. Uttrycken »mål av synnerligen tvistig beskaffenhet» och »ärenden av allmän betydelse» kunna knappast anses riktigt angiva de ärenden, som böra vara föremål för den här föreslagna behandlingen i försäkringsrådet. Nämnda behandling torde böra ägnas åt viktigare ärenden i allmänhet. Ifrågavarande bestämmelser möjliggöra vidare att jämnt antal ledamöter deltaga i ett ärendes behandling, därvid alltså avgörandet kan komma att bero av den främstes utslagsröst — något som hälst torde böra undvikas. Uttrycket »av Konungen utnämnda ledamöter» synes kunna föranleda den förvisso ej avsedda tolkning att vikarier för dessa ledamöter ej skulle kunna förordnas. Slutligen ger styc-kets avfattning vid handen att ett ärende städse skulle först tagas under

behandling av en fyra- eller fem-mans avdelning, på vars prövning komme att bero huruvida flera ledamöter borde tillkallas. Häremot erinras dels att den sålunda stadgade ordningen synes innebära en onödig omgång, och dels att det lärer böra tillkomma Konungen att i de närmare föreskrifterna jämlikt 7 § bestämma, vilka ärenden äro att hänföra till de viktigare — låt vara att detta bestämmande kanske helt eller delvis lämpligast sker så att ärendenas uppdelning anförtros åt viss eller vissa av rådets ledamöter, exempelvis åt dess chef efter samråd med vederbörande föredragande.

Med hänsyn till det nu sagda hemställes, att åt andra stycket måtte givas det innehåll att i behandlingen av viktigare ärenden av beskaffenhet, som i första stycket är sagt, sju ledamöter må deltaga, däribland två representanter för arbetsgivarna och två för arbetarna samt av de övriga minst två lagfarna. Därest andra stycket avfattas i överensstämmelse härmed, torde i första stycket böra utmärkas att flera lagfarna ledamöter kunna sitta i avdelning med blott fyra eller fem man.

Justitierådet *von Seth*:

Uttrycket i första satsen av andra stycket »mål av synnerligen tvistig beskaffenhet» lärer icke fullt uttrycka vad därmed avses och synes för den skull böra utbytas mot ett bättre, exempelvis »viktigare mål».

Även i övrigt giver avfattningen av nämnda stycke anledning till betänkligheter, så till vida som därav lätteligen skulle kunna föränledas, att jämnt antal ledamöter komme att deltaga i avgörandet av där avsedda mål och ärenden, och att således vid lika meningar å ömse sidor avgörandet komme att bero på den främstes utslagsröst. Bäst vore säkerligen att föreskriva, att, om den avdelning av rådet, inför vilken ett mål eller ärende förekommer till prövning, finner detsamma vara av viktigare beskaffenhet, sju ledamöter skola deltaga i avgörandet, samt att av dessa fyra skola vara av dem, som omförmälas i 1 § andra stycket, två från arbetsgivaresidan och två från arbetarsidan, samt de tre övriga vara ledamöter, som avses i 1 § tredje stycket, och av dem minst två lagfarna. Genom arbetsordningen lärer därefter böra överlämnas åt rådets chef att med ledning av §:ns föreskrifter bestämna, genom vilka ledamöters tillkallande förstärkningen skall åstadkommas.

7 §.

Justitieråden *Gullstrand* och *Wedberg* samt regeringsrådet *Planting-Gyllenbåga*:

Genom lagen om försäkring för olycksfall i arbete har försäkringsrådet erhållit en sådan ställning, att dess beslut icke kunna utan vidare bringas till verkställighet i samma ordning som beslut av domstol. Ej heller bliva utsökningslagens bestämmelser om verkställighet av skiljedom tillämpliga. Det synes vara avsett, att likasom i fråga om verkställighet av dispassch de i 2 kap. utsökningslagen om lagsökning för gäld meddelade bestämmelser skulle vara att tillämpa. Som det emellertid torde vara överflödigt att anhängiggöra verkställighetsfrågan hos överexekutor, hemställes om lagbestämmelse av innehåll, att försäkringsrådets beslut kan verkställas såsom laga kraftägande dom.

Därest, såsom lämpligt torde vara, försäkringsrådet skall kunna vid prövning av besvär tillerkänna part ersättning för hans kostnader i ärendet, synes även sådan befogenhet böra lagfästas.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över civilärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14
april 1917.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern SWARTZ,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena LINDMAN,
Statsråden VON SYDOW,
STENBERG,
FALK,
HAMMARSTRÖM,
MÅRTEN ERICSSON,
ÅKERMAN,
CARLESON,
HANS ERICSON,
DAHLBERG.

Departementschefen, statsrådet von Sydow anmälde lagrådets den 26 mars 1917 avgivna utlåtande över det den 9 samma månad till lagrådet remitterade förslaget till lag om försäkringsrådet.

Efter att hava redogjort för innehållet av lagrådets utlåtande yttrade departementschefen:

Såsom av den nu lämnade redogörelsen framgår, har med avseende å förslaget i dess helhet av en ledamot i lagrådet anmärkts, att detsamma icke tydligt angåve, vilken ställning försäkringsrådet vore avsett att intaga vid avgörandet av sådana tvister, som det hade att pröva. Enligt denne ledamots mening borde förslaget undergå sådan omarbetning, att försäkringsrådet uttryckligen erhöle karaktären av en verklig domstol, och borde för detta ändamål dels vissa ändringar företagas i avfattningen av redan förefintliga paragrafer samt dels efter nuvarande 6 § inskjutas en ny paragraf av innehåll, att i de hänseenden, uti vilka icke särskilda bestämmelser meddelades i den föreslagna lagen eller i lagen om försäkring för olycksfall i arbete, vad i

allmänhet vore i lag stadgat om domstolar och domare skulle i tillämpliga delar äga motsvarande giltighet.

Emellertid synes mig något tvivel icke böra råda därom, att då de tvistefrågor rörande rättsförhållandet mellan arbetsgivare och arbetare med avseende å skada till följd av olycksfall i arbetet, vilka det enligt förut gällande olycksfallslagstiftning tillhört de allmänna domstolarna att pröva, med hänsyn till en förändrad, på försäkringsplikt grundad lagstiftning överflyttas på en huvudsakligen för sådant ändamål inrättad besvärmyndighet, avsedd att utgöra högsta instans för avgörandet av dylika tvister, myndigheten i denna sin funktion är att anse som en verklig domstol. Detta synes mig icke förändras därav, att samma myndighet, åt vilken jämväl överlämnats vissa uppgifter av allmän och social natur, med avseende å dessa uppgifter har karaktär av administrativ myndighet. Med hänsyn till det nu anförda har jag ansett någon allmän hänvisning till de rörande domstolar och domare gällande bestämmelserna icke vara erforderlig.

Vad beträffar den av lagrådets flertal vid 7 § gjorda hemställan om bestämmelser av innehåll, att försäkringsrådets beslut skall kunna verkställas såsom laga kraftägande dom, torde det vara uppenbart, att verkställigheten av rådets beslut icke bör vara beroende av överexekutors förordnande. Även om ordalydelsen av hithörande bestämmelser i lagen om försäkring för olycksfall i arbete kan anses giva vid handen, att de i 2 kapitlet utsökningslagen om lagsökning för gäld meddelade bestämmelser skulle vara att tillämpa, läser detta dock knappast hava varit avsett, utan torde det hava ansetts ligga i sakens natur, att rådets utslag skulle kunna omedelbart verkställas. I allt fall synas emellertid de förtydligande bestämmelser, som, med hänsyn till vad inom lagrådet i denna del anförts, må finnas erforderliga, icke hava sin plats i den nu föreslagna lagen, utan böra intagas i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Vad angår frågan om försäkringsrådets befogenhet att tillerkänna part ersättning för hans kostnader i ärendet, torde visserligen i allmänhet omständigheterna i de mål, om vilka här är fråga, icke vara sådana, att part kan åläggas ersätta motparts kostnader. I vissa särskilda fall, såsom t. ex. då sådant ömsesidigt försäkringsbolag, som avses i 4 § olycksfallslagen, uppenbart utan skäl undandragit sig utbetalande av ersättning och den ersättningsberättigade nödgas för att komma till sin rätt åsamka sig kostnader för klagan hos försäkringsrådet, torde emellertid billigheten fordra, att bolaget jämväl gottgör den klagande vad han i och för ärendet hos rådet

nödgats utgiva. Vidare torde ej sällan fall kunna tänkas förekomma, där det med hänsyn till de ifrågavarande målens natur måste framstå såsom något för rättskänslan stötande, att utbekommandet av det dock för uppehållet vanligen oundgängliga understöd, som ersättning innebär och vartill klaganden ägt laglig rätt, skall vara förenat med utgifter, som föranleda ett ofta rätt kännbart avdrag från ersättningens belopp. I sistnämnda fall torde kunna ifrågasättas, om ej ersättning borde kunna beredas klaganden av allmänna medel. Även de för nu angivna ändamål erforderliga lagbestämmelser torde emellertid, på sätt jämväl lagrådets flertal synes hava avsett, böra göras till föremål för lagstiftning oberoende av genomförandet av nu ifrågavarande lagförslag.

Vid den utredning, som torde böra föregå en dylik lagstiftning, lärer jämväl böra komma under övervägande, i vilken ordning ersättning må kunna beredas sådana vittnen och sakkunniga, som på försäkringsrådets eller riksförsäkringsanstaltens initiativ enligt 23 § olycksfallslagen avhöras vid domstol.

Vad i övrigt angår förslagets särskilda bestämmelser har jag med anledning av vad inom lagrådet anmärkts vid 1 § ansett tredje stycket i denna § böra givas en något ändrad lydelse.

Jämväl 6 § har synts mig böra omarbetas med anledning av erinringar inom lagrådet rörande behandlingen av ärenden av allmän betydelse. Såsom sådana torde dock i regel få betraktas icke blott ärenden, som enligt 5 § olycksfallslagen på grund av rådets ställning såsom övervakande myndighet tillhöra rådets prövning, utan även sådana allmänna ärenden och frågor, vilka röra andra grenar av socialförsäkringen och vilka, ehuru bestämmelse därom icke i olycksfallslagen intagits, skola kunna komma under rådets behandling. Därest bestämmelser endast meddelades rörande sådana viktigare ärenden, som avses i paragrafens första stycke, skulle allenast behandlingen av vissa, men ej av alla ärenden av allmän betydelse bliva reglerad. Dessutom torde, i fråga om ärenden av allmän betydelse, principiellt böra fasthållas, att rådets samtliga ledamöter böra deltaga i behandlingen av dem. Bestämmer man därför, rörande behandlingen av ärenden av viktigare eller allmän betydelse, att antalet ledamöter skall utgöra minst sju, torde därmed möjlighet hava beretts att, vid utfärdande av arbetsordningen för rådet, taga hänsyn till de inom lagrådet gjorda erinringar rörande ledamöternas antal.

Med hänsyn till vad jag förut anfört rörande försäkringsrådets karaktär av domstol, har jag ansett 6 § tredje stycket böra såsom obehövt utgå.

Förutom de ändringar, vartill lagrådets utlåtande, på sätt jag nu anført, föranlett, har jag allenast ansett vissa redaktionella ändringar i förslaget böra äga rum.

Departementschefen uppläste härefter det sålunda ändrade förslaget till lag om försäkringsrådet och hemställde, att detsamma måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen täcktes Hans Maj:t Konungen förordna, att till riksdagen skulle avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Åke Karlholm.